

KLUCI JSOU JAKO
ŽVEJKAČKA

KERSTIN

GIEROVÁ

COO
BOO

Kluci jsou jako žvejkačka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kerstin Gierová
Kluci jsou jako žvejkačka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KLUCI JSOU JAKO
ŽVEJKAČKA

KERSTIN

GIEROVÁ

Pro všechny Denisy, Alyssy, Sissi, Simony a Jakoby,
kteří mi osladili má školní léta a z nichž už dávno
jsou úspěšní politici, studijní poradkyně,
spisovatelky, bankéři a event manažeři.

JEDNA

„Love is in the Air,“ napsala jsem a začala jsem okusovat tužku. To byl panečku geniální první řádek. Vždycky když mám inspiraci, píšu písničky nebo básně. A dneska jsem očividně měla pořádnou inspiraci.

„To už někdo napsal,“ prohlásila Valerie vedle mě.

„Co?“

„Love is in the Air už někdo napsal,“ zopakovala Valerie a tiše si zabroukala nějakou melodii.

„Krucí,“ řekla jsem. Zdálo se, že všechno už se někde objevilo. Frustrující, nemám pravdu?

„Geometrie is in the Air,“ nadhodila Valerie a zahihňala se. „To určitě ještě nikdo nenapsal. Vsaďme se, že zas půjdeš k tabuli?“

Najednou byla inspirace ta tam.

„Obdélník má stranu a sedm celých pět centimetrů a stranu b tři celé pět centimetrů,“ pronesla Surikata, naše učitelka matematiky. Nakreslila obdélník na tabuli. „Jak vysoký bude obdélník stejného obsahu, který je široký deset centimetrů?“

Jak to mám vědět? A hlavně – k čemu je to dobré?

Surikata se otočila k nám. „No?“ zeptala se povzbudivě. „Kdo chce jít k tabuli?“

Nikdo se nepřihlásil, ani Jakob, matematický génius, ačkoli by si na tom určitě mohl nabrat nějaké body. Denis Sost se zase šfoural v nose, Nebeldingová psala esemesku, Lena a Kati si něco šeptaly. Simon Press očividně usnul a zbytek třídy koukal z okna nebo do stropu.

„Sissi,“ řekla Surikata a hodila po mně křídou.

S povzdychnutím jsem ji chytila. Stará Surikata mě neustále vyvolávala k tabuli, což byla asi její nová taktika. Nejspíš si myslela, že když mě bude dost často zesměšňovat, zlepším se v maticе.

Surikata totiž byla pevně přesvědčená, že jsem jenom líná, umanutá a nechce se mi pochopit geometrii. Prostě odmítala akceptovat, že matika je na mě jednoduše příliš sofistikovaná. Geometrie sice na první pohled vypadala jednodušší než ty věci s procenty a úroky, ale ve skutečnosti byla jen záludnější. S leností to nemělo nic společného. V ostatních předmětech jsem byla stejně líná, a přesto jsem rozuměla všemu – tedy za předpokladu, že jsem poslouchala, což nebylo vždycky úplně snadné –, a záleželo to na učiteli. Sice jsem dostávala špatné známky i jinde, ale to bylo v zásadě nicneříkající, protože učitelé mívají jednomu za zlé, když nedělá úkoly nebo se zmíní, jak mu vyučování připadá nudné.

Ale Surikata to samozřejmě viděla jinak. Na posledních třídních schůzkách řekla mojí mámě, že jsem na nejlepší cestě, abych *propadla*, pokud tomu ona, tedy Surikata, společně s mojí matkou nezabrání. Máma jí bohužel ty dramatické formulace zbaštila a slovo *propadnout* způsobilo, že přepnula do módu nejvyššího stupně ohrožení. Řvala do

telefonu na tátu, že věděla, že to jednou přijde, a že je to všechno jeho vina, protože musela začít pracovat na plný úvazek, a už mě tolik neměla pod dohledem. A teď je vidět, kam to vede. Prostě byla úplně hysterická.

Ráda bych věděla, kam to ještě povede, až začnu s kluky, flákáním školy a drogami.

První opatření, ke kterému Surikata a moji rodiče přistoupili, aby zabránili mému propadnutí, bylo doučování. Surikata na to angažovala někoho z nejvyššího ročníku. Mohla jsem jen doufat, že to není ta brýlatá koza, co vždycky remcá, když to vezmete zkratkou přes vyšší třídy a neočistíte si boty. Ta totiž vypadá, že by mohla být na matiku dobrá.

„Já a mí kolegové budeme Sissi věnovat větší pozornost,“ ohlásila taky Surikata a moje máma se rozzářila.

„Jsem opravdu ráda, že má Sissi tak angažovanou učitelku, jako jste vy, milá paní Surikato,“ řekla jí. Paní SURIKATO, dobrotivé nebe! Ta chudák ženská se ve skutečnosti jmenovala „Suriková“ a úplně jsem nestála o to, aby věděla, jak jsem ji překřtila. No, ale na to už bylo pozdě.

Šla jsem k tabuli, vzala do ruky obří trojúhelník a pohledem vyhledala pomoc u Jakoba. Ten zvedl dva prsty, takže jsem na tabuli napsala dvojku a pak jsem se na něj zase podívala. Jakob zavrtěl hlavou a obrátil oči v sloup. Aha, ty dva prsty měly být jen povzbudivé heslo. No skvělý.

Surikata taky zavrtěla hlavou. „Co to má být, Sissi? Tak se přece soustřeď. Vím, že to dovedeš. A přestaň pokukovat po Jakobovi, ten ti teď nepomůže.“

Vrhla jsem po Jakobovi rozzlobený pohled, dvojku jsem zase smazala a dělala to, co vždycky: natahovala čas a dou-

fala v zázrak. Třikrát jsem zlomila křídu, a když Surikata ztratila trpělivost a chtěla mi ji vzít z ruky, otevřely se dveře a školní sekretářka přivedla dovnitř novou studentku. Uprostřed vyučování a uprostřed školního roku.

No není to snad zázrak?

„Tohle je Alyssa Lovelyová,“ řekla sekretářka a já jsem hned začala závidět. Alyssa Lovelyová – jméno jak z románu. A jestli byly ty vlasy samý prstýnek taky pravé, pak byla Alyssa fakt klikařka.

Jména jsou teď moje nová záliba. Přijde mi fascinující pozorovat, jestli jméno člověka ovlivní. Nebo je to naopak? Nauka o jménech by měl být předmět ve škole, třeba místo matiky. Já mám například úplně strašné jméno: Elisabeth. Je hebrejské a znamená „bůh je mou přísahou“. Když jsem se narodila, máma byla ještě katolicky založená. Ale čím byla starší, tím méně katolickou se stávala. Po rozvodu dokonce vystoupila z církve. A teď jsem tu já se svým jménem. Nejhorší na Elisabeth je, že to musíte zkracovat, protože jinak vám při vyslovování zšediví vlasy. Táta mi říká „Lisa“ už jen proto, aby se odlišil od zbytku rodiny. Odešel od nás před pěti lety a máma říká, že to bylo o celých patnáct let pozdě. Přitom zapomíná, že pak bych se nenarodila já ani moje sestra Anna, a to by přece byla škoda, především pokud jde o mě.

Náš učitel angličtiny mi říká „Beth“ nebo „Betty“. Všem nám dal anglická jména, abychom se mohli anglicky cítit a myslet. Jednoznačně přeceňuje naše jazykové znalosti. Kdybychom opravdu museli myslet anglicky, měli bychom zhola prázdné mozky. Betty a Beth jsou taky strašná

jména. Taková byste dali bedřaru. Valerie si pojmenovává všechny svoje bedřary.

„Gustav už se skoro zahojil,“ říká například. „Ale zato Kunhutu jsem začala vymačkávat moc brzo. Dneska je jednou tak velká, než byla včera, a tak lesklá, že na ní nedrží ani korektor. Nejradši bych zůstala doma.“

Jenom jsem čekala, kdy jí na nose vyraší tlustá Betty nebo hnisavá Beth.

Moje babička tomu celému nasadila korunu, říká mi „Elli“, což zní jako facka. Ona sama se jmenuje Herta, a to je myslím všeříkající. Můj otec jí jednou daroval tričko s potiskem: „*Život je těžký. Jsem Herta!*“ Ale to si troufl teprve až po rozvodu. Pokud vím, babička to tričko ráda nosí na tenisové turnaje, kde jím zastrašuje svoje protihráče.

Máma (a zbytek světa) mi říká „Sissi“, protože tvrdí, že se podobám Romy Schneiderové, herečce, která asi před tisícem let hrála rakouskou císařovnu Sissi v nějakém filmu. Viděla jsem všechny ty filmy a bohužel nevidím sebemenší podobnost. Ale šaty tam má fakt boží.

Sissi je ze všech jmen nejmenší zlo, a protože se tak nikdo jiný nejmenuje, přijde mi to docela cool. Moje kamarádky mají navíc všechny rády I na konci. Katarina si říká „Kati“, Lena zase „Leni“, protože se tak jmenuje dcera Heidy Klumové, ale nejhorší je to teda u Valerie. Trvá na tom, abychom jí říkali „Vali“. No nezní to strašně? Já jí přesto dál oslovuju Valerie, jednou mi za to poděkuje, protože díky tomu neupadne její pravé jméno v zapomnění.

Alyssa Lovelyová se jménem jak z románu se musela posadit na prázdné místo vedle Simona. Tohle místo je

vlastně pořád prázdné, protože Simon se na začátku šesté třídy přestal mýt. Taky nosí na střídačku jen dva svetry, a pokud jde o kalhoty, existuje spousta sázek na to, že by dokázaly samy stát.

„Vítám tě, Alyssu. Alyssa bude odedneška členem našeho třídního společenství,“ pronesla Surikata vřele. „Třídní společenství“ je jedno z jejích oblíbených spojení. Používá ho neustále. „Alyssini rodiče se sem před nedávnem přestěhovali.“

„Odkud?“ zeptal se Denis Sost.

„Z L. A.,“ odpověděla Alyssa trochu blahosklonně dodala: „Tedy z Los Angeles.“

„Páni,“ na to Denis. „Jako z Los Angeles v Americe? Potkala jsi někdy Schwarzeneggera?“

To byl celý Denis, musel nás všechny ztrapnit a udělat z nás vidláky. Páni! Amerika! Schwarzenegger! Trochu úrovně by neškodilo. Odpovídal tomu taky Alyssin znuřený pohled. Už na to nic neřekla a namotávala si lokny na prst. Možná ale byla v šoku kvůli Simonovi. Když totiž Simon zrovna nesmrđěl, pak si pomocí systému malých zrcátek vymačkával vrásky a beďary. Zblízka vypadal fakt děsivě, jako kousek měsíce plný kráterů. Téhle jeho nevábne zvyklosti odpovídalo i jeho jméno – jmenoval se Simon Press. Teď si možná jen mačká beďary, ale jednou bude zaručeně coby podomní prodejce nabízet předplatné časopisů.

Než Surikatě došlo, že pořád stojím u tabule s tím blbým trojúhelníkem, tak zazvonilo a já byla vysvobozená.

„Nezapomeň na to doučování dneska odpoledne, Sissi,“ řekla mi. „Tvůj učitel na tebe bude čekat ve tři před učebnu E5.“

Ha! Učitel. Rodu mužského! To znamená, že zůstanu ušetřená té brýlaté kozy.

Cestou od školního autobusu domů mě nabrala sestra autem a ušetřila mi přinejmenším pět set metrů pěšky do kopce. Moje sestra se jmenuje Anna, je jí devatenáct a studuje prvním rokem medicínu. Protože je starší, má nejen hezčí jméno a jednoznačně vyšší inteligenci, ale i lepší pokoj. Její má balkon, můj ne. Ale až se Anna odstěhuje, budu mít oba pokoje pro sebe. Doufala jsem, že se to stane hned, jak začne studovat, ale ta nudná pipka si ze všech univerzit na celém světě vybrala zrovna tu v Kolíně, kterou má jen půl hodiny cesty od domu. Cool život ve studentském bytě se spolubydlícími Annu bohužel neláká a na vlastní byt jí peníze nestačí. V téhle chvíli si ale dělám opodstatněné nádeje, že se Anna dříve nebo později odstěhuje ke svému příteli Johanu-Thomasovi. Johan-Thomas sice vypadá jen o něco málo lépe, než jak zní jeho jméno, ale už je to doktor na praxi a první Annin kluk, co si vydělává peníze a věčně nám nevyžírá ledničku.

Kvůli práci ovšem na Annu skoro nemá čas a doktoři, když nepracují, musí přece taky nutně protestovat proti zdravotnickým reformám, takže se vídají opravdu zřídka. Nicméně Anně přesto připadá skvělý a zdá se, že ani jeho jméno ji nijak neruší. Nedávno si koupila nějaký ženský časopis, v kterém byla svatební příloha, a vystříhla si obrázek sněhobílých tylových šatů. Nalepila si ho na

vnitřní stranu dveří své skříně, protože si myslí, že tam nikdo nevidí. Ale já ho vidím vždycky, když si od Anny půjčuju nějaké věci. Což se děje poměrně často, protože sama mám strašně málo oblečení. Ne že by to Annino bylo nějaké extraskvělé, ale dá se kombinovat.

Jsem totiž mistryně světa v kombinování. Protože mi máma dává na měsíc jen směšné kapesné, nezbyvá mi ani nic jiného než kombinovat a improvizovat.

Přišla jsem na to, že všechno je moderní a in, když to nosíte sebevědomě. Musí se to jen zkombinovat s něčím, co je podle ostatních zaručeně a totálně v kurzu. K tomu mi vypomáhá nejen přístup do Anniny a máminy skříně, ale i fundus u babičky na půdě.

A proto jsem už v naší třídě učinila trendy tyhle věci: pumpky s kšandami, maňásky, které jsem si přišla na rameno, nákupní košík místo batohu a persiánský kožich. Ačkoli toho už trochu lituju, protože u persiána se jedná o kožešinu z pravých zvířat, což je odporné. Na moji obhajobu: vůbec jsem to netušila, kudrlinky na babiččině starém kabátě vypadaly tak falešně – jaké zvíře si vůbec dává srst na natáčky?? –, a navíc mi ten kožich perfektně sedl.

Momentálně jsou u nás největší výkřik módy pokrývky hlavy, ale ještě nikdo nedovedl trumfnout modrou čapku s perím, která taky pochází z babiččiny půdy. Upřímně řečeno je dost ohyzdná, ale sluší mi a líbí se mi, že jsem jediná, kdo něco podobného vlastní.

„S tvým mladým krásným obličejem můžeš nosit prostě všechno, Ellinko,“ říká vždycky babička a povzdychne si u toho. Od té doby, co jí bylo šedesát, je strašně ješitná.

Chodí dvakrát měsíčně na kosmetiku a obléká se do věcí od Jil Sander a Armaniho. Bohužel má babička svoje šatní skříň pod zámek, abych s jejím oblečením nemohla experimentovat. Ale aspoň mi zbývá půda a tam jsem nedávno objevila naprostou pecku: babiččiny svatební šaty. Ona a dědeček se brali přibližně tak v době kamenné, když bylo ještě zvykem zakrývat si prsa speciálním vrškem. Což je trochu blbé, když už nějaká prsa máte, ale zase velmi praktické, když ještě žádná nemáte jako já. V létě si vezmu ty šaty a prsa do školy a všichni budou zírat.

„No, tak jak bylo dneska ve škole?“ zeptala se Anna. Od té doby, co začala studovat, se tváří, že je škola ta nejbáječnější věc na světě. Aby mi hned nezáviděla, povykládala jsem jí jen o těch nepříjemných věcech, o té nové holce s krásným jménem, o rovnících s neznámými, o testu z dějepisu, co mě čeká zítra, a o tom, jak našemu učiteli literatury Alkemu smrdí z pusy.

Anna protáhla obličej. Taky měla Alkeho na literaturu a pamatuje si, jak mu z té pusy smrdělo.

„Jako shnilé kočičí žrádlo,“ konstatovala.

„Jako zkyslé mléko,“ dodala jsem a ačkoli si tyhle dva zápachy vůbec nejsou podobné, ve vzácné shodě jsme obě přikyvovaly. Alke totiž páchne po obojím, po shnilém kočičím žrádle a zkyslém mléce.

Máma to zase nestihla z práce domů včas, ačkoli má mít ve čtvrtek odpoledne volno. Byla ve stresu, to se pozná už podle toho bezcitného způsobu, kterým roztrhla balení mražených baget a hodila je na plech. Starostlivá vráska, kterou měla mezi obočím, vypadala jako vykřičník a na